

Senojo kelmo pasakaitė

Vieną gražią auksinio rudens dieną, kai miškas nuo grybų braškėjo, ant seno apsamanojusio kelmo pintinę pastatė grybautojas. Pintinė buvo pilna kepurėtųjų miško gėrybių ir jis nusprendė atsisėsti ant minkštų samanų, atsiremti į kelmą ir pailsėti. Užsnūdo. Staiga kitoje kelmo pusėje kažkas suniurzgėjo ir bandė užlipti ant kelmo. Tai buvo paprastoji musmirė.

– Sveika, paprastoji musmire, raudonkepure, – tarė jai kelmas.

– Sveikas, sveikas, senasis kelme. Na, ir aukštas tu, sunku užkopti ir pintinę pasiekti, – atsakė musmirė.

– O kam tau reikia pintinę pasiekti? Juk tavęs niekas į ją nedės!

– Kaip nedės? O kodėl kitus nuodingus ir nevalgomus grybus sudėjo? Ar aš blogesnė už juos?

– Argi pintinėje yra tokių grybų? – nustebė kelmas.

– Taip, yra. Ten, dešinėje krepšelio pusėje, pūpso puokštinė kelmabudė. Štai ir netikroji voveraitė. Dar ir kartusis baravykas įsikibęs aitrįjam į kepurę... O štai ten, pasigerėkite, nuodingoji žalsvoji musmirė tupi! Štai kokia draugija pintinėje susirinko. Tad ir aš ten tinku – aš irgi nuodinga.

Kariasi paprastoji musmirė į krepšeli, bet grybai jos neįsileidžia:

– Broliai grybai, kaip jūs be manęs? Žalsvoji musmire, užtark savo giminaitę.

– Kas jau ne, tai ne, – atsakė žalsvoji musmirė. – Tik pažiūrėkite į šią kvailę su raudona skrybėlaite ir dar baltai taškuota. Juk tave kiekvienas iš pirmo žvilgsnio atpažįsta. Per tave ir mus iš pintinės išmes!

– Kartusis baravyke, bičiuli, gal tu ištiesi man ranką? – verkšlena paprastoji musmirė.

– Net nesvajok! – sušuko kartusis baravykas. – Kuriems galams tu užsimaukšlinai tą raudoną skrybėlę. Juk grybai neturi savo išvaizda kristi į akis ir po kojom painiotis. Jeigu jau esi nuodinga, tai bent apsimesk padoria, apsirenk valgomųjų grybų aptaisais. Imk iš mūsų pavyzdį.

– Taip, taip, – sukikeno puokštinė kelmabudė. – Štai kartusis ir aitrusis baravykai apsitaisė tikrojo baravyko apdarais. Ir pabandyk juos atskirti nepačiupinėjęs ar neparagavęs.

– Mokykis ir iš manęs, – pasigyrė žalsvoji musmirė. – Aš pati nuodingiausia iš visų grybų, o pagal aptaisus – kaip gražuolis pievagrybis. Štai grybautojas manęs ir neatpažino, o tave visi iš tolo pamatę pažįsta.

– Sakau, priimkite mane. Skaičiuoju iki trijų: vienas, du... – pagrasino paprastoji musmirė.

– Trys, keturi!.. – nusišaipė grybai.

– Jūs dar juokiatės iš manęs? – supyko paprastoji musmirė. – Tada aš išduosiu, kad jūs ne baravykai ir ne pievagrybiai, ne kelmučiai ir ne valgomosios voveraitės!

Pačiupusi už kepurėlių iš pntinės ištempė kartujį ir aitrujį baravykus.

– Žiūrėkite ir įsidėmėkite. Šie apsimetėliai tikrai panašūs į tikrąjį baravyką. Bet vos tik perlaušite karčiojo baravyko kepurėlę, pamatysite, kad lūžio vietoje jo kepurėlė mėlynuoja. Tą patį padarę su aitriojo baravyko kepurėle išvysite, kad lūžio vietoje ji rausta. Įsiminėte? Na, o tau, baravyke, jei įlaužtume kepurėlę?

– Mano kepurę kaip belaužysi, ji vis tiek lieka balta baltutėlė, – išdidžiai atsakė baravykas ir pats nulaužė savo kepurėlės kraštelį. – Matote? Balta, švari ir nekarti.

Paprastoji musmirė nerimsta, iš džiaugsmo savo kepurėlę glosto ir šypsodamasi taria:

– Dabar tavo eilė, žalsvoji musmire. Stokis šalia pievagrybio. Iš viršaus tu į jį panaši, bet iš apačios – ne. Kokie tavo lakšteliai po kepurėle? Balti, blyškūs. O pievagrybio? Rausvi, kartais rusvi. Na, štai. O kas dar pntinėleje slepiasi? A, tai puokštinė kelmabudė. Ši apsimetėlė dedasi kelmučiu. Tačiau ji ne tik nevalgoma, bet netgi nuodinga. Na, tai į samanas greit visi!

Išvaikiusi nevalgomus grybus, paprastoji musmirė į pntinę padėjo sulipti baravykui, pievagrybiui, kelmučiui ir voveraitei.

– Na, o aš tai neslėpsiu savęs. Kokia esu – tokia. Ir manęs niekas nepainios. Lendu ir aš į samanas.

Atsibudo grybautojas. Pasiėmė nuo kelmo savo pntinę ir nužingsniavo namo.

